

fattende samhandelsordning mellem EF og de pågældende tredielande. For enkelte aftalers vedkommende skal særlige ordninger mellem Danmark og de pågældende tredielande tages i betragtning ved den genforhandling af EF's aftaler, som sker i forbindelse med fællesmarkedets udvidelse. Specielt hvad angår de danske langtidsaftaler med statshandelslande er der enighed med EF om, at det forhold, at disse aftalers gyldighedstid løber ud over det tidspunkt, hvor det er hensigten, at forhandlinger med østlandene skal føres i fællesskab af EF, ikke vil være til hinder for disse aftalers opretholdelse.

Under forhandlingerne med EF er det konstateret, at ingen nordiske aftaler kommer i konflikt med EF's bestemmelser. Specielt hvad angår overenskomsten af 1954 om det nordiske arbejdsmarked er det slået fast, at overenskomsten ikke strider mod EF's regler paa arbejdskraftens område. De tekniske problemer, som EF's 18-dagesregel eventuelt måtte rejse, vil kunne løses administrativt.

Mellem Danmark og Norge vil, for så vidt angår lønmodtagere, EF's forordning om sociale sikringsordninger træde i stedet for den nordiske konvention om social tryghed. I forbindelse med Danmarks eventuelle tilslutning til EF vil det være hensigtsmæssigt at gennemføre en række ændringer i den danske sociallovgivning, specielt for så vidt angår folke-, invalide- og enkepension. Når den danske lovgivning er blevet ændret, vil dette nødvendiggøre ændringer i den nordiske konvention om social tryghed. Men forinden der er skabt klarhed over indholdet af den kommende danske lovgivning, vil det ikke være muligt at udtale sig om, hvilke ændringer der skal foretages i den nordiske konvention. Forholdet til de øvrige deltagere i den nordiske konvention berøres principielt ikke af EF-reglerne.

Danmarks, Norges og Storbritanniens indtræden i EF nødvendiggør, at EFTA-konventionen bringes til ophør mellem dem og de øvrige EFTA-lande. De forudsete aftaler mellem det udvidede Fællesskab og de pågældende EFTA-lande træder i stedet herfor. Opsigelsesvarsel i EFTA-konventionen er 12 måneder, men der er truffet aftale mellem EFTA-landene om, at alle vil acceptere opsigelse med kortere varsel, såfremt det enkelte EFTA-land, som søger optagelse i EF, måtte have brug herfor. Hvis

Danmark derfor beslutter at tiltræde EF, vil vi til den tid kunne opsiges medlemskabet af EFTA til 1. januar 1973.

Bestemmelserne i Akten kan, jfr. art. 6, kun ændres efter de fremgangsmåder, der er fastsat i de oprindelige traktater, d. v. s. f. eks. EØF-traktatens art. 236. Dette indebærer, at ændringer kræver godkendelse i alle medlemsstaternes parlamenter i overensstemmelse med deres forfatningsmæssige bestemmelser. Iøvrigt ville situationen være den samme uden art. 6, idet Akten udgør en integrerende del af tiltrædelsestraktaten.

Bestemmelserne i tiltrædelsestraktatens og EKSF-afgørelsens art. 2 udgør en undtagelse fra Aktens art. 6 i og med, at de gør det muligt for Rådet med enstemmighed at ændre eller ophæve Aktens bestemmelser i tilfælde af manglende ratifikation fra et eller flere ansøgerlandes side.

Art. 6 omfatter også sådanne overgangsbestemmelser i Akten, som vedrører bestemte EF-retsakter (forordninger, direktiver etc.). Sådanne overgangsbestemmelser udgør en del af forhandlingsresultatet og kan ikke ændres af EF's institutioner. For at undgå at binde en del af EF-retsakterne til en strengere ændringsprocedure har man indsat art. 7, ifølge hvilken en ændring af retsakterne iøvrigt fortsat kan ske efter sædvanlig fremgangsmåde for ændringer af forordninger etc.

Ud over overgangsforanstaltninger indeholder Akten en række ændringer i EF-retsakter, som er en følge af udvidelsen. Det drejer sig især om de tekniske tilpasninger, som er opregnet i bilag I, jfr. art. 29. Som en undtagelse fra princippet i art. 6 gælder det ifølge art. 8, at sådanne bestemmelser i Akten får samme juridiske status som de bestemmelser, de træder i stedet for eller ændrer. De er undergivet samme regler som disse, bl. a. hvad angår senere ændringer.

Art. 9 slår fast, at de i Akten og dertil knyttede bilag og protokoller fastsatte overgangsbestemmelser udgør undtagelser fra det generelle princip om ansøgerlandenes accept af de oprindelige traktater og EF-retsakterne. Disse undtagelser er fastlagt ud fra hensynet til at lette de nye medlemsstaters indpasning i fællesmarkedet. Medmindre andet udtrykkeligt er fastsat, ophører anvendelsen af sådanne overgangsforanstaltninger 5 år efter tiltrædelsen.